

2024. április 1. húsvét hétfő

Hogyan megyünk haza?

Énekek: 351,1-4 187 352 355,3 357,3-7

Lekció: Jn 20,1-10 Az üres sír

1 A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. **2** Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. **3** Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. **4** Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. **5** Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. **6** Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, **7** és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. **8** Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. **9** Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. **10** A tanítványok ezután hazamentek.

„A tanítványok ezután hazamentek.” (Jn 20,10)

Kedves Testvéreim! Az ember vágyik a csodákra. De hány csoda vesz minket körül úgy naponta, hogy észre sem vesszük, föl sem figyelünk rá! Ugyanígy történt a történelem legnagyobb csodájának hajnalán is. A hallott igeszakaszt tömören így foglalhatnánk össze: Jöttek, láttak, hazamentek...

Akárcsak Nagypénteken is... távolról álltak, figyeltek, aztán hazamentek. Akkor ez valahol érthető volt, hiszen tele csalódással, feldolgozhatatlan eseményekkel ki-ki hazament a lelke fájdalmával. Azonban nagy különbség van a kereszthalál és a feltámadás között. Csak a tanítványok éppen nem fogták meg fel.

Húsvét reggelén egy nőtanítvány megy elsőnek a sírhoz. A tudósítás szerint „Amikor még sötét volt”. Nemcsak az ő nyugtalanságát, belső aggodalmát fejezi ez ki, hanem azt is, hogy a látási viszonyok még nem voltak megfelelőek. A magdalai Mária meglepetés éri, nem várt fordulat – a kő el van véve a sírbolt elől. A sír bejárata tehát nyitva van. Valószínűleg nem nézett és nem is ment be, legalábbis az evangélista nem ír róla. Ha netán mégis benézett, akkor sem láthatott semmit, hiszen még csak pirkadt. Pedig amiben része volt, az maga volt a csoda – de neki a nyitott sírről valami egészen más jutott az eszébe.

Kedves Testvéreim! Ez is egy példa arra, hogy amikor valaki lát, illetve azt hiszi, hogy az minden, amit lát, akkor téves következtetéseket vonhat le. Olykor annak sem hihetünk, amit látunk. Milyen szomorú, hogy hányszor olyan felületesek vagyunk, hogy egyből következtetéseket vonunk le valamiből. Ezt aztán valóságnak tüntetjük fel, tényként kezeljük. Pedig legfeljebb csak feltételezés, ami sokszor rengeteg félreértésre ad okot és problémákat gerjeszt.

Pontosan ez történt a magdalai Máriával is. A szomorú események, a dolgoknak ilyen kilátástalanra fordulása nyilván komolyan felzaklatta. Ebben a lelkiállapotban úgy gondolja, mert ezt az egy magyarázatot tudja a helyzetre elképzelni, de már tényként mondja tovább a tanítványoknak: *„Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették.”* Így, többes számban. Hiszen mi másra lehetne gondolni? Semmi más nem történhetett... Megy és viszi a hírt, de ez még nem a húsvéti örömhír...

Sőt, pontosabban, futva viszi a hírt a tanítványoknak: *elvitték az Urat a sírból...* Pont annak a kettőnek, akik együtt voltak a főpap udvarában is Jézus kihallgatásakor. Péternek és a tanítványnak, akit Jézus szeretett (így említi János következetesen önmagát). Ők ketten, úgy tűnik, szorosabb kapcsolatban vannak, hiszen Mária most is együtt találja őket.

További tárgyilagos leírása következik húsvét reggelének, ahogyan a szeretett tanítvány azt maga is átélte. A Máriától hallott hírre ők is futásnak erednek: ketten futnak a sírhoz Péterrel. János a fiatalabb, előbb ér oda, benéz, majd átadja az elsőbbséget az idősebbnek. Péter bemegy a barlangba, Jézus tényleg nincs a sírban. Ott látja a halotti lepleket, szépen összerakva – és nyilván csodálkozik. Ez a tény ugyanis arra utalt, hogy nem történt itt sírgyalázás, holttestlopás, hiszen akkor a kapkodásnak a jeleivel találkoztak volna.

Most már a szeretett tanítvány is bemegy a sírba. Ő pedig – így vall magáról: *látott és hitt.* Így írja le, de ez a hit még nagyon meghatározhatatlan. Olyan, hogy szinte elmondhatná a holdkóros fiú apjával, akit Jézus bátorít: *„Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!”* (Mk 9,24) Hiszek, kapaszkodok, de ha nem segítesz, nem tudok hinni... Mert magunktól, a magunk erejével, igyekezetével, látásával sem tudunk hinni... A hithez valami több kell, amire nekünk nem telik.

Két dolog mutatja, hogy ez a hit még nagyon bizonytalan volt. Az egyik: Nem követi a szomorúságnak örömmé változása, nem követi az örömhír hirdetése, nem követi bizonyágtétel sem... A másik, hogy maga az evangélista, János is így fogalmaz: *„Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül”.* Valami még nagyon hiányzott ahhoz, hogy ez a hit élő, mozdító, cselekvő legyen. Hiányzik az Írások megértése. Mert ez az esemény az Írásokat igazolta, Isten korábbi ígéreteire tette rá a pecsétet.

S hogy bár János látott és hitt, de ez nem mozgósította őt, azt az mutatja a legjobban, hogy *„A tanítványok ezután hazamentek”.* Mintha semmi sem történt volna. Megtörtént a történelem legnagyobb eseménye, de ebből a reggeli tudósításból ez

egyáltalán nem derül ki! Miért? Mert a tanítványok nem tudtak vele mit kezdeni. A folytatásban majd úgy látjuk, hogy miközben ők elmentek, Mária visszatér a sírhoz, és találkozik vele Jézus.

Ez hiányzott a két tanítványnak – és másoknak is, akik a hét első napján találkoztak ezzel a megfoghatatlan hírrel. Sőt, például konkrétan tudjuk Tamásról, hogy neki hiába bizonygattak a társai bármit, az nem volt elég a személyes hithez. Miért? Mert ahhoz nem elég csak a feltámadásra utaló jeleket látni. Ehhez a feltámadott Krisztussal való találkozásra van szükség. Megjegyezhetjük, hogy a többiek sem hittek, amíg Jézus meg nem jelent közöttük.

Az Ő megjelenése a kétségtelen bizonyíték. Ő nincs a kereszten, de a sírban sem, mert él. Ezért olyan fontos az üres sír ténye. Ezért ne idegenkedjünk a kereszt szimbólumától sem. Az üres kereszt – a corpus nélküli, tehát nem a feszület – azt hirdeti, hogy Ő nincs a kereszten, mert él.

És most akkor adódik a kérdés: Húsvét reggelén kezdetben senki nem hitt. Hát mi tudunk hinni? Hivatkozhatunk arra, hogy nekik könnyű volt, mert találkoztak testben Jézussal. De a hit nem látás kérdése, hanem a nem látott dolgok felől való meggyőződés. És bizony, amint már szó is volt róla, nem mindig az a valóság, amit látunk. Meg aztán János is előbb hitt, csak azután találkozott Jézussal.

Kedves Testvéreim! Az a kérdés így húsvét második napján, amikor lassan letelik az ünnep, hogy mit kezdünk az üres sír és Jézus feltámadásának hírével? Meghallgatjuk, elgondolkodunk, magunkban meghányjuk-vetjük, véleményt nyilvánítunk, aztán hazamegyünk úgy, hogy nem történt semmi...? Vagy történik változás, van kihatása az életünkre a történeteknek?

Engem annyira megfogott ez az igazán nem sokat mondó mondat: „*A tanítványok ezután hazamentek*”. Mintha semmi sem történt volna, miközben a világ legnagyobb örömhíréből jutott nekik nem is kis ízelítő. Tényleg ez volt a legtermészetesebb folytatása annak, hogy látták az üres sírt, a gondosan lerakott halotti lepleket? Fogják magukat és hazamennek. Szó szerint, mintha semmi sem történt volna...

Azért is foglalkoztat engem így ez a megállapítás, mert nagyon időszerűnek tartom. Mintha a mai keresztyének magatartását jellemezné. Mert ne általánosítsunk az emberek között – itt az igében is Jézus tanítványairól van szó ebben a megállapításban. Mennyivel másabb, különb a mi magatartásunk? Nemde úgy van, hogy letelnek az ünnepnapok, meghallgatjuk azt, ami elhangzik – aztán hazamegyünk. Vagyis az ünnep eseményének, az ünnep üzenetének nincs semmi látható hatása, mintha nem is találkoztunk volna vele...

Azt a vágyat erősíti bennem ez a kijelentés, hogy most és ezentúl ez ne így legyen! Hiszen Isten azért hirdeti nekünk igéjét, s benne különösen is Jézus halálát és feltámadását, hogy az élet-halál, kárhozat-üdvösség kérdéseiben ne maradjunk tudatlanok, se hitetlenek. Hiszen ha Jézus fel nem támadt, akkor a hitünk hiábavaló

és értelmetlen. A feltámadás és az örök élet teszi a hitünket megtartó hitté és élő reménységgé. Mégpedig úgy, hogy ezt a hitbeli bizonyosságot senkitől és sehol másutt nem szerezhjük meg.

Isten az Úr Jézus Krisztust, s Benne irgalmas szeretetének a csodáját kínálja nekünk a mostani ünnep alkalmával is. Azért, hogy ne „csak úgy” hazamenjünk. Hanem szívünkben élő hittel, reménységgel, az élő Krisztussal menjünk tovább. És éljük, valljuk az énekíróval: *„Feltámadt Jézusomnak szolgálók, Ő a cél... Ő él, Ő él, Úr Jézus ma is él! Beszél velem, és jár velem a keskeny ösvényen. Ő él, Ő él, üdvöt hozott nekem! Kérded, honnan tudom, hogy él? Mert él a szívemben”. **Ámen***